

[Nathalie Lind.]

skulle blive på bekostning af dem, der har fradrag i grundbeløbet. Man løser nu engang ikke problemer blot ved at vælte det over på andre grupper.

Har jeg ret — og det får vi undersøgt og oplyst fra ministeren i socialudvalget — melder det spørgsmål sig jo, hvor ministeren vil få pengene fra til den rette løsning. Er min antagelse rigtig, er forholdet så ikke det, at regeringen i disse problemer, som jo er nøje sammenhængende, har afskåret sig selv fra at prioritere og har indskrænket folketingets muligheder for at være med til at vælge, hvor man først vil sætte ind for at lette pensionisternes vilkår? For de penge, der måske skal bruges til at løse skatteklemmeproblemet på en tilfredsstillende måde, er jo antagelig brugt, anvendt igennem den forhøjelse, der skal gennemføres i dag.

I takt med den økonomiske udvikling er det klart, at vi også fra venstres side ønsker en forbedring af pensionisternes kår. Men netop i dag, hvor vi får at vide, at der kan ventes et udspil fra regeringens side om besparelser, og som jeg forstår man endda ønsker oppositionens tilslutning til — jeg tror endda, man i visse udtalelser om dette har brugt et så krævende udtryk som, at man skulle til at anvende nytænkning på vurderingen af de offentlige budgetter — forekommer det forkert nu at ville gennemtrumfe almindelige forhøjelser af pensionerne, som medfører udgifter på disse 300 mill. kr.

Vi kan af de grunde, jeg har nævnt, ikke stemme herfor. Vi ved nemlig, at folkepensionen har haft en relativt større stigning end den almindelige arbejds løn i de sidste år. Vi ved altså, at der ikke foreligger noget efterslæb, og vi ved på den anden side — og det anerkender regeringen jo også principielt — at en begrænsning i stigningen i de offentlige udgifter er nødvendig. Vi ved, at der på mange områder er brug for en forstærket indsats, og stemmer vi for disse lovforslag, risikerer vi at afskære os fra at kunne yde en indsats på de områder, jeg tænker på, og jeg tænker endda på, at der er områder specielt vedrørende pensionisterne, hvor der sikkert er brug for forbedringer, som er mere påkrævede end disse.

Derfor kan vi ikke være med i denne unuancerede anvendelse af de offentlige midler. Socialdemokratiet skrev i sit 4 års program,

der udsendtes forud for valget: „Politik er at handle efter en fornuftig plan“. Det finder jeg ikke foreligger i det foreliggende tilfælde; derfor kan vi ikke stemme for disse lovforslag og opfordrer tinget til at stemme imod her ved tredjebehandlingen.

Valbak: Det, der er dagens hovedspørgsmål, er: foreligger der et efterslæb fra foråret 1971 på 300 mill. kr. pr. år, eller rettere til en begyndelse 300 mill. kr. pr. år? For vi må jo se i øjnene, at netop det beløb vil stige kraftigt i de kommende år på budgetterne bl. a. på grund af et stigende antal pensionister og visse andre virkninger af indirekte art. Foreligger der et sådant efterslæb? Svaret er nej. Dette kan dokumenteres blot ved en henvisning til svaret på spørgsmål I optrykt i betænkningen; det er en dokumentation også af, hvad jeg sagde ved førstebehandlingen her i tinget, jeg skal nøjes med at tage 3 tal frem.

I 1959 udgjorde pensionisternes andel af lønningerne 53,6 pct. i grundpensioner. I 1968 var denne andel steget med 2 pct., altså på 9 år. Nu var andelen, velstandsandelen, steget med 2 pct., men fra 1968 til 1970, de næste 2 år, steg den med ikke mindre end 5½ pct. Andelen øgedes meget mere end den øvrige befolknings velstandsstigning. Så kan man sige, at dette er beregnet ud fra det, vi kalder disponible indkomster eller, om man vil, nettotal, men her har vi jo ministerens svar på et spørgsmål, vi har stillet, optrykt i betænkningen. Hvilke kommentarer har ministeren til en artikel, som hendes faglige konsulent på dette område skrev i november 1971, og som jeg også var inde på ved førstebehandlingen? Ministerens kommentar hertil er bl. a.:

„Når der . . . peges på det ønskelige i, at målingen finder sted ud fra nettotal, hænger dette sammen med de lovændringer, der vanskeliggør en direkte sammenligning mellem pensionerne i 1969, 1970 og 1971. Problemet er her, at folkepensionen i 1969 principielt var skattefri, når pensionisten ikke havde indtægter ud over pensionen, medens der i 1970 og 1971 skulle betales skat, som imidlertid blev modsvaret af forhøjet pensionstillæg, samt i 1970 en særlig ydelse og 1971 et særligt personfradrag ved skattens beregning.“